

SÉRIE
CARAVAL

LEGENDA

STEPHANIE
GARBER

přeložila
Martina Šimová

LEGENDA

Copyright © 2019 by Stephanie Garber

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Šímová, 2025

Cover © Erin Fitzsimmons, Ray Shappell, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6848-6 (pdf)

STEPHANIE
GARBER

CARAVAL
DÍL DRUHÝ

přeložila Martina Šimová

*Pro Matthewa, za ten mastek.
Pro Allison, která mě varovala,
že Dashiell je špatné jméno.
A vám oběma za to,
že jste tak skvělí sourozenci.*

KOŘENÁŘSKÁ ČTVŘT

SATĚNOVÁ ČTVŘT

ELANTININ

PALÁC

PŘÍSTAV

Před sedmi lety

Některé pokoje na panství pod postelemi ukrývaly příšery, ale Telle připadalo, že za dveřmi matčiny komnaty někdo provádí kouzla. Vzduch pokoje prosvěcovaly náznaky smaragdového světla, jako by si v něm za ženiny nepřítomnosti hrály víly. Voněl po květinách utržených v tajemných zahradách a průsvitné závěsy u velkolepého lože s nebesy poletovaly dokonce i za úplného bezvětrí.

Tella vstoupila dovnitř. Citrínový lustr zavěšený u stropu ji pozdravil melodickým zacinkáním, jako by si jednotlivé kusy drahých kamenů navzájem dávaly hubičky. Bylo snadné si představit, že komnata je ve skutečnosti začarovaný portál do jiného světa.

Telliny drobné nožky nevydaly sebemenší zvuk, když po špičkách přeběhla po tlustých kobercích v barvě slonoviny k toaletnímu stolku. Rychle se ohlédla přes rameno a sebrala matčinu klenotnici. Perleťová truhlice zdobená zlatým filigránem, který připomínal důmyslně spletenou pavučinu, byla hladká a těžká. Tella často předstírala, že skříňka je taky očarovaná: přestože ji uchopila špinavýma rukama, její prsty na ní nezanechaly jediný otisk.

Tellině matce nevadilo, že si její dcery hrají u toaletního stolku ani že si zkoušejí její krásné střevíce, ale sahat na truhlici měly zakázáno. Právě proto to Tellu tak lákalo.

Scarlett možná trávila celá odpoledne sněním o hrách jako Caraval, ale Tella měla ráda *skutečná* dobrodružství.

Dnes například předstírala, že zachraňuje mladého elfího prince uvězněného zlou královnou. K jeho osvobození bylo zapotřebí zmocnit se matčina opálového prstenu – ten měla Tella z celé sbírky šperků nejraději. Mléčně zbarvený kámen ve tvaru zářící hvězdy byl drsný a nezbrošený; občas se o jeho ostrý hrot píchla do prstu. Když však opál podržela na světle, kámen zajiskřil a oděl místnost do třeshňových, zlatých a levandulových odstínů, které svědčily o přítomnosti čarovných kleteb a neposedného vílího prášku.

Mosazný kroužek byl na Tellin prstík naneštěstí moc široký, ale stejně si ho při každém otevření klenotnice nezapomněla nasadit pro případ, že mezitím náhodou povyrostla. Dnes, přesně v okamžiku, kdy si prsten navlékala, však v truhlici zpozorovala ještě něco dalšího.

Pohupující se citrínový lustr nad její hlavou náhle znehybněl, jako by sdílel její překvapení.

Tella znala obsah matčiny klenotnice nazpaměť: pečlivě složená sametová stuha se zlatými okraji, krvavě rudé, šarlatové náušnice, zašlá stříbrná lahvička – podle matky v sobě ukrývala andělské slzy, slonovinový medailon, který nešel otevřít, a tyrkysový náramek, jenž se hodil spíš na ruku čarodějnice než na matčino elegantní zápěstí.

Jediný kousek, kterého se Tella nikdy nedotkla, byl špinavý šedý váček, který vydával nasládlý pach smrti a shnilého listí. *Odpuzuje skřety*, řekla jí jednou matka žertem a Tella se ho potom nechtěla dotýkat.

Jenže dnes ošklivý váček vydával mihotavý třpyt a vábil ji k sobě. V jednu chvíli vypadal jako uzlíček hnilyby páchnoucí rozkladem, ale vzápětí se na jeho místě objevil zářící balíček karet svázaný tenkou saténovou stuhou. Než se nadála, před očima měla starý známý nevzhledný váček, jenž se za okamžik znovu proměnil v karty.

Tella zapomněla na hru i na elfího prince, dychtivě popadla hedvábný provázek a vytáhla balíček z truhlice. V tu chvíli se přestal proměňovat.

Karty byly skutečně krásné. Měly temný, takřka černý odstín a byly poseté sotva patrnými zlatými tečkami a vystoupilými purpurovými spirálami, které jí připomněly květiny zbrocené rosou, čarodějnou krev a *magii*.

Ani trochu se nepodobaly ošumělým černobílým kartám, s nimiž ji otcovy strážce naučily hrát o peníze. Tella se posadila na koberec. Hbité prstíky jí mravenčily vzrušením, když rozvázala stuhu a otočila první kartu.

Mladá žena na obrázku vypadala jako princezna, kterou někdo uvěznil. Nádherné bílé šaty měla rozedrané, její oči ve tvaru slz byly krásné jako leštěné mořské sklo, ale tak smutné, že člověku při pohledu na ně pukalo srdce. Možná proto, že dívka měla hlavu uvězněnou v kulaté kleci z perel.

Na spodní straně karty stálo: *Panna Smrt*.

Tella se bezděky otrásla. To jméno se jí nelíbilo a klece neměla v lásce, dokonce ani ty perlové. Náhle měla pocit, že by matka nebyla ráda, kdyby se dozvěděla, že dcera ty karty viděla, to jí však nezabránilo v tom, aby obrátila další.

Jméno na jejím dolním okraji bylo *Srdcový princ*.

Karta ukazovala mladého muže s ostře řezanou tváří a rty, které připomínaly čepele nožů. V jedné ruce

zvednuté ke špičaté bradě svíral jílec dýky a zároveň ronil červené slzy stejného odstínu jako krev, která mu ulpěla v koutku tenkých úst.

Tella sebou bezděky trhla, když Princův obrázek náhle zazářil a zmizel stejně jako předtím nevábny šedý sáček.

V tu chvíli měla přestat. Tyhle karty zjevně nebyly žádná hračka. A přesto napůl cítila, že je měla najít. Byly mnohem skutečnější než vybájená zlá čarodějnice nebo uvězněný elfí princ – Tella si pomyslela, že ji třeba zavedou ke skutečnému dobrodružství.

Následující otočená karta vydávala nezvyklé teplo.

Arákulum.

Nevěděla, co to podivné slovo znamená, ale na tomhle obrázku nebylo na rozdíl od těch ostatních nic drsného. Okraje karty pokrývaly zdobné spirály taveného zlata a uprostřed se třpytil jakýsi stříbrný předmět, který připomínal zrcadlo. Po chvíli zjistila, že to zrcadlo skutečně je. Zářící střed odrážel Telliny medově blond kadeře a kulaté oči barvy lískových oříšků. Když se však podívala o něco pozorněji, viděla, že odraz neodpovídá skutečnosti. Její růžové rty se na obrázku trásly a po tvářích se jí kutálely slzy jako hrachy.

Tella nikdy neplakala. Dokonce ani když ji otec krutě plísnil nebo Felipe dal přednost její starší sestře.

„Říkala jsem si, jestli tě tu najdu, holubičko moje.“ Matčin vysoký, jemný hlas naplnil místnost, zatímco potichu vklouzla dovnitř. „Jaká dobrodružství podnikáš dnes?“

Žena se sklonila nad kobercem, na němž Tella seděla. Vlasy jí sklouzly z ramen a stočené v elegantních lóknách rámovaly její bystrou tvář. Měla stejné tmavé kadeře jako Scarlett, ale Tella zdědila její olivově hnědou kůži, která se třpytila, jako by ji políbily hvězdy. Potom však matka

ulpěla očima na obrácených kartách Panny Smrti a Srdcového prince a zbledla jako měsíční kámen.

„Kde jsi je našla?“ Stále mluvila sladkým hlasem, okamžitě však karty sebrala, čímž dala najevo, že Tella skutečně provedla něco špatného. Tella zlobila celkem často, ale matce to většinou nevadilo. Vždycky dceru jen mírně napomenula, občas jí dokonce poradila, jak to zaonačit, aby jí drobné neplechy prošly. Rozzlobit otce bylo proti tomu snadné. Matka byla jako jemný vánek, který sfouknul jeho hněvivé jiskry dřív, než stačily přerůst v oheň. Jenže teď vypadala, jako by sama hodlala roznítit plamen a karty použít místo třísek.

„Našla jsem je u tebe v klenotnici,“ řekla Tella. „Promiň. Nevěděla jsem, že je na nich něco špatného.“

„Nic se nestalo.“ Matka ji pohladila po zlatavých kadeřích. „Nechtěla jsem tě vyděsit, ale dokonce i já se těch karet nerada dotýkám.“

„Tak proč je máš?“

Matka karty schovala v sukních svých šatů a truhlici položila na vysokou polici vedle postele, kam Tella nedosáhla. Kdyby to byl otec, celá věc by tím skončila, ale matka otázky svých dcer nepřecházela bez povšimnutí. Jakmile byla klenotnice bezpečně z dosahu, nadzvedla sukně a posadila se na koberec vedle Telly.

„Bylo by lepší, kdybys ty karty nikdy nenašla,“ zašeptala. „Ale pokud mi odpřisáhneš, že se toho balíčku, ani žádného jiného, který by se mu podobal, už nikdy nedotkneš, povím ti, co jsou zač.“

„Vždyť jsi nám se Scarlett říkala, abychom nikdy na nic nepřisahaly.“

„Tohle je něco jiného.“ Matka se znovu pousmála, jako by se jí chystala sdělit neobyčejné tajemství. Takhle to bylo vždycky: když se matka rozhodla věnovat svou

drahocennou pozornost výhradně jí, Tellu pokaždé naplnil pocit, že je hvězdou, kolem níž obíhá celý vesmír. „Co jsem ti říkala o budoucnosti?“

„Každý člověk má moc napsat tu svoji,“ odpověděla Tella.

„Přesně tak,“ pochválila ji matka. „Tvá budoucnost může být přesně taková, jakou si ji vysníš. Všichni máme moc zvolit si svůj osud. Ale pozor miláčku, pokud si s těmi kartami budeš hrát, dovolíš osudníkům, které ukrývají, aby ti vstoupili do cesty. Lidé pomocí karet osudu, právě takových, jako jsou tyhle, předvídají budoucnost, a ta se pak promění v živé stvoření, které bude bojovat o to, aby se skutečně stalo. Proto mi musíš slíbit, že už se těch karet nikdy nedotkneš. Rozumíš?“

Tella přikývla, ale popravdě řečeno byla zmatená. Byla ještě dítě a budoucnost se zdála příliš vzdálená na to, aby byla skutečná. Zároveň jí neuniklo, že matka nezmínila, odkud karty pochází. Zaplavila ji nová vlna zvědavosti; bezděky sevřela tu, kterou stále svírala v prstech.

Matka si příliš hleděla toho, aby jí balíček sebrala, a tak si nevšimla, že Tella obrátila i třetí kartu a stále ji drží v ruce. Arákulum. Tella si kartu opatrně schovala pod zkřížené nohy a pak slíbila: „Přísahám, že už se podobného balíčku nikdy v životě nedotknu.“

ISLA DE LOS SUEÑOS

Tella už se nevznášela. Sklesle ležela na mokré zemi a minulý večer, kdy zářila jako drahokam, jí připadal neuvěřitelně vzdálený. Legendův soukromý ostrov tehdy vydával jantarové světlo, které svědčilo o lahodné směsici divotvorných kouzel, čar a špetce klamu. Tella byla nadšením bez sebe. Během slavnosti u příležitosti skončení Caravalu tančila s takovým zápalem, až jí střevíčky pokryla tráva, a vytrvale srkala šumivé víno, takže jí začalo připadat, že se skutečně vznáší.

Teď však spočívala tváří na chladné, tvrdé zemi kdesi uprostřed lesa.

Neodvažovala se otevřít oči, a tak jen zasténala a z vlasů si vymetla úlomky větvíček a listů. Kéž by se stejně snadno mohla zbavit i některých dalších pozůstatků minulé noci. Všechno páchlo po vyčpělé kořalce, borovicovém jehličí a chybách. Měla husí kůži, svědilo ji celé tělo a točila se jí hlava. Zároveň cítila urputnou, takřka nesnesitelnou bolest v zádech a šíji. Co ji to vůbec napadlo, spát pod širým nebem?

„Uf.“ Někdo vedle ní zabručel. Zněl jako člověk, který se právě probouzí a nemá z toho radost.

Tella otevřela oči, pootočila hlavu a pak znovu rychle stiskla víčka. *Ať mě klepne osudník!*

Nebyla sama.

Tella uprostřed nezkrotného lesního porostu, mezi stromy, které strměly k nebi jako velké věže, otevřela oči právě dost dlouho na to, aby spatřila záblesk tmavých vlasů, opálené kůže, zjizveného zápěstí a chlapecké ruky, již zdobilo tetování v podobě černé růže. *Dante*.

V tu chvíli se jí všechno vrátilo v mohutném přílivu rozmlžených vzpomínek. Danteho zkušené ruce kolem jejího pasu i to, jak jí líbal krk, bradu a nakonec ústa, když se jejich rty důvěrně seznámily.

Zatraceně, co si myslela?

Tella samozřejmě moc dobře věděla, co se jí honilo hlavou při slavnostním vystoupení caravalských herců minulé noci. Svět chutnal po kouzlech a hvězdném svitu, měl příchut' splněných přání a snů, a přesto na jazyku i nadále pocitovala pachut' smrti. Nehledě na to, kolik šampaňského vypila, navzdory tomu, jak moc ji zahřál tanec, ji stále mrazilo, kdykoliv si vzpomněla na ten pocit, když zemřela.

Její skok z Legendova balkonu nebyl zoufalým činem, ale projevem zanícené důvěry, že všechno dobře dopadne. Tella však chtěla na všechno zapomenout, alespoň na jediný večer: nedumat nad tím ani nepřemýšlet, co to znamenalo. Chtěla oslavit svůj úspěch a vše ostatní odsunout stranou. Dante se jevil jako skvělý společník pro obojí. Byl přitažlivý, uměl být okouzlující, když se mu zrovna zachtělo, a ji už nikdo dlouho pořádně nepolíbil. A že Dante, panečku, uměl líbat.

Znovu zasténal jen kousek vedle ní, protáhl se a spočinul jí na bedrech širokou dlaní. Byla hřejivá, sebejistá a mnohem lákavější, než bylo záhodno.

Tella si říkala, že musí utéct, než se probudí. Jenže Danteho ruce byly obratné, dokonce i když napůl dřímá. Prsty jí ledabyly přešel po zádech až k jejímu krku, líně jí zajel do vlasů, právě dost na to, aby nahrabila záda.

Potom se jeho prsty najednou zastavily.

Danteho dech náhle utichl, což Telle napovědělo, že se probudil.

Spolkla zaklení, které se jí dralo na rty, rychle vyskočila na nohy a pospíšila si z dosahu jeho zručných prstů. Nedbala toho, že ji uvidí, jak se plíží pryč; bylo to mnohem méně trapné než si vyměňovat nucené zdvořilosti, dokud se jeden z nich neosmělí a nepřijde s nějakou výmluvou, proč se nemůže zdržet. Tella za svůj život políbila dost mladých mužů na to, aby věděla, že se nedá věřit ničemu, co chlapec řekne těsně před polibkem nebo po něm. Navíc vážně potřebovala jít.

Její vzpomínky byly rozmlžené, ale nezapomněla na dopis, který obdržela těsně předtím, než se zapletla s Dantem. Nějaký cizinec, s tváří zahalenou pláštěm noci, jí pokradmu strčil vzkaz do kapsy a zmizel dřív, než ho mohla následovat. Měla chuť si zprávu znovu přečíst, tady a teď, ale vzhledem k tomu, co dlužila *příteli*, který ji poslal, by to nebylo nejmoudřejší. Musela se vrátit do své komnaty.

Plížila se pryč. Mezi prsty u nohou cítila vlhkou hlínu a pichlavé jehličí. Zřejmě někde ztratila střevíce, ale nechtěla ztrácet čas jejich hledáním. Les prozařovalo matně medové světlo; do okolního ticha zaznívalo hlasité chrápání a mumlání, což Telle napovědělo, že s Dantem nebyli jediní, kteří usnuli pod hvězdami. Nezáleželo jí na tom, zda lidé uvidí, že spolu strávili noc – jen nechtěla, aby to někdo pověděl její sestře.

Dante se ke Scarlett během Carvalu choval sprostě. Sice pracoval pro Legendu, takže to bylo jen naoko, jenže navzdory tomu, že hra skončila, bylo stále těžké rozlišit hru od reality. A Tella nechtěla sestru ranit ještě víc jenom proto, že se rozhodla trochu se pobavit s chlapcem, který se Scarlett během hry zacházel tak krutě.

Okolní svět naštěstí tvrdě dřímал, a tak se bez nesází dostala na kraj lesa a potom i k Legendově domu s věží.

Přestože hra oficiálně skončila a všechny svíce a lucerny uhasly, panství Caraval i nadále vyzařovalo podmanivé jantarové světlo připomínající horké uhlíky. Tella pomyslela na všechny ty iluze a klamy, které se dosud skrývaly uvnitř.

Až do včerejšího večera panství schraňovalo celý svět Carvalu. Majestátní vyřezávané dveře zavedly návštěvníky na elegantní balkony zdobené jasně rudými závěsy a obklopené městem, které přetékało průplavnými kanály, uličkami s vlastní vůlí a tajuplnými obchůdky plnými čarovných potěšení. Od konce hry uplynulo jenom pár hodin, ale dům s věží se mezitím smrškl a pomíjívá říše divů skrytá v jeho zdech zmizela. Zůstalo jen to, co by člověk čekal na přepychovém panství, ani o chlup víc.

Tella vyběhla po nejbližším schodišti do druhého patra, kde byl její pokoj. S kulatými dveřmi výrazně modré barvy, jako mají vejce červenky, jste ho nemohli minout. Stejně nepřehlédnutelní byli i Scarlett s Julianem, kteří stáli vedle nich a objímali se tak, jako by zapomněli, jak se říká sbohem.

Tella byla ráda, že se její sestra konečně oddala štěstí. Scarlett zasluhovala všechno blaho světa a ona doufala, že tohle vydrží. Doslechla se, že Julian není z těch, kdo

vodí dívky za nos, nikdy nezneužívá vztahů navázaných během Carvalu a jeho oficiální úloha ve hře skončila tím, že Scarlett dovezl na Legendův ostrov: neměl nařizeno s ní zůstat. Tella mu přesto tak úplně nedůvěřovala; na živobytí si koneckonců vydělával lhaním. Když je však viděla, jak tam stojí v láskyplném objetí s hlavami skloněnými k sobě, musela přiznat, že skutečně vypadají jako dvě poloviny jednoho srdce.

Zatímco si upřeně hleděli do očí, Tella se cestou do svého pokoje opatrně proplížila kolem.

„Takže to znamená ano?“ zamumlal Julian.

„Musím si o tom promluvit se sestrou,“ řekla Scarlett.

Tella se zastavila s rukou na klíče. Přísahala by, že dopis v její kapse ztěžkl, jako by se už nemohl dočkat, až si ho znovu přečte. Ale jestli se Julian Scarlett právě zeptal na to, v co Tella doufala, musela se do jejich rozhovoru zapojit.

„O čem si se mnou chceš promluvit?“ přerušila je.

Scarlett se od Juliana rychle odtáhla, ale ten ji rukama dál držel kolem pasu. Prsty si pohrával s červenými stuhami jejích šatů a zjevně nebyl připravený ji pustit. „Ptal jsem se tvé sestry, jestli s námi pojedete do Valendy na oslavu pětasedmdesátých narozenin císařovny Elantiny. Legenda tam pořádá další Caraval a já mám dva lístky.“ Julian na ni mrknul.

Tella sestru počastovala širokým úsměvem. Přesně v tohle doufala, i když částečně stále nemohla uvěřit zvěstem, které se k ní za uplynulý týden donesly. Caraval se konal pouze jednou za rok a ona ještě neslyšela, že by došlo ke dvěma hrám v tak krátkém časovém rozmezí. Avšak v případě císařovny nejspíš udělá výjimku i sám Legenda. Tella se na sestru zadívala s nadějí v očích. „Že se mě na něco takového vůbec ptáš!“

„Myslela jsem, že Elantinin narozeniny nemáš v lásce, protože vždycky zastíní ty tvoje.“

Tella naklonila hlavu, jako by nad tím uvažovala. Do Valendy sice nechtěla kvůli Elantinině oslavě, ale její sestra měla pravdu. Od doby, co byla Elantine císařovnou Poledníkové říše, byly její narozeniny oficiálním svátkem, kterému se říkalo Elantinin den a jenž se tradičně vítal týdnem plným slavností a plesů, přičemž se hojně ohýbala zavedená pravidla a porušovaly se zákony. Na ostrově Trisda, odkud Scarlett a Tella pocházely, se tento svátek slavil pouhých čtyřiaadvacet hodin na třicátý šestý den období růstu, ale i tak pokaždé zastínil Telliny narozeniny, které měly tu smůlu, že připadaly hned na následující den.

„Za návštěvu Valendy to stojí,“ prohlásila Tella. „Kdy vyrazíme?“

„Za tři dny,“ odpověděl Julian.

Scarlett našpulila rty. „Tello, nejdřív si o tom musíme promluvit.“

„Odkakživa toužíš po tom navštívit hlavní město, vidět všechny ty hrady a kočáry, co se prohání po nebesích, a tohle bude slavnost století. O čem chceš vůbec mluvit?“

„O hraběti.“

Julianova opálená kůže dostala popelavý nádech.

Tellina tvář na tom musela být podobně.

„Hrabě žije ve Valendě a my nesmíme dopustit, aby tě spatřil,“ dodala Scarlett.

Scarlett byla na rozdíl od své sestry vždycky přehnaně opatrná, ale v tomhle případě jí Tella nemohla nic vyčítat.

Hrabě Nicolas d'Arcy byl Scarlettin někdejší snoubenec; sňatek, k němuž nikdy nedošlo, sjednal otec obou

dívek. Scarlett s ním byla před Caravalem v kontaktu výhradně prostřednictvím dopisů, ale sama sebe přesvědčila, že ho miluje. Také si myslela, že hrabě ji i Tellu ochrání – dokud se s ním během Carvalu nesetkala osobně a nedošlo jí, jak odporný člověk to ve skutečnosti je.

Scarlett se hraběte právem obávala. Kdyby se její někdejší snoubenec dozvěděl, že je Tella naživu, mohl by poslat zprávu jejich otci, který měl za to, že jeho dcera zemřela. To by zhatilo všechny jejich plány.

To samé však platilo v případě, že Tella s Legendou a jeho herci do Valendy nepůjde. Ještě neměla příležitost vrátit se k dopisu, který jí poslal její *přítel*, ale moc dobře věděla, co po ní chce, a bylo jí jasné, že pro něj tu věc nikdy nezíská, pokud se nechá oddělit od Legendy a jeho herců.

Tella si během Carvalu nebyla tak úplně jistá, kdo pracuje pro Legendu a kdo ne. Při plavbě do Valendy však budou všichni vystupující na jedné lodi – možná dokonce i Legenda, což jí poskytne příležitost získat informaci, po níž prahl její *přítel*.

„Hrabě je tak zahleděný do sebe, že by mě nejspíš nepoznal, ani kdybych k němu došla a ušetřila mu políček,“ řekla Tella. „Setkali jsme se jen na okamžik a já tenkrát nevypadala dvakrát vábně.“

„Tello–“

„Já vím, já vím, mám to brát vážně,“ přerušila ji Tella. „Nevysmívám se ti. Je mi jasné, jaké nám hrozí nebezpečí, ale nemyslím si, že se ho musíme předem obávat. Stejně snadno bychom mohly utonout při ztroskotání lodi. Jestli dovolíme, aby nás zastavil strach, zůstaneme na tomhle ostrově donekonečna.“

Scarlett se ušklíbla a obrátila se k Julianovi. „Byl bys tak hodný a nechal nás chvíli o samotě?“

Julian jí něco zašeptal a Scarlett při tom zčervenaly tváře. Když odešel, semkla rty do tenké čárky a zavřela se s Tellou v jejím pokoji.

Uvnitř panovalo hotové pozdvižení. Ze zásuvek komody, na níž se vršily čepce, čouhaly punčochy, ode dveří k posteli vedla pěšinka pohozených plášťů, šatů a spodniček, zatímco samotné lůžko pokrývala hora kožešin, které Tella vyhrála při karetní hře.

Tella věděla, že ji Scarlett považuje za lenocha, nicméně měla svou vlastní teorii: uklizené pokoje se snadno prohledávají. Nikdy si nevšimnete, že se vám přehrabovali ve věcech, protože pečlivě uspořádané předměty je snadné vrátit na jejich místo. Oproti tomu nepořádek do původního stavu jen tak snadno neuvedete. Telle stačil jediný pohled, aby se přesvědčila, že se pohromy, která tu panovala, nikdo nedotkl. Všechno se zdálo být neporušené, až na to, že v místnosti přibyla další postel. Tu sem nejspíš někdo přičaroval, anebo, což bylo pravděpodobnější, ji sem donesli pro její sestru.

Tella netušila, jak dlouho jim na ostrově dovolí zůstat. Ulevilo se jí, že je nevyhodili hned po skončení hry, i když vypovězení by pravděpodobně způsobilo, že by Scarlett tím spíš svolila k odjezdu do Valendy. Tella ji nechtěla do ničeho nutit; doufala, že se sestra rozhodne sama za sebe. Její zdráhavost však chápala. Tella přišla během poslední hry o život. Smrt však byla její volba, pro kterou měla v tu chvíli dobrý důvod, ale rozhodně nehodlala zemřít podruhé. Bylo to pro ni stejně strašné jako pro Scarlett. A navíc toho chtěla, a *musela*, ještě spoustu udělat.

„Scar, vím, že si myslíš, že беру věci na lehkou váhu, ale vážně bychom se měly snažit být šťastné a nedělat si tolik starostí. Neříkám, že se musíme účastnit Caravalu, ale přinejmenším bychom měly odplout do Valendy

s Julianem a ostatními. Jaký má všechna tahle úžasná svoboda smysl, když si ji nemůžeš pořádně užít? Jestli budeme dál přežívat, jako by nás otec pořád drtil svou pěstí, znamená to, že vyhrál.“

„Máš pravdu.“

Tella se musela přeslechnout. „Říkala jsi, že mám pravdu?“

Scarlett přikývla. „Přestávám být takový strašpytel.“ Pořád se zdála nervózní, avšak z její vztyčené brady číslo jisté odhodlání. „Té hry už bych se raději neúčastnila, ale chci s Julianem do Valendy, ne zůstat tady jako v pasti. Toho jsme si užily dost na Trisdě.“

Tella ucítila záchvěv pýchy. Doma Scarlett lnula ke svému strachu, jako by ji ochraňoval, ale Tella viděla, jak se vši silou pokouší vymanit z jeho sevření. Opravdu se během Carvalu změnila.

„Včera v noci jsi měla pravdu, když jsi mi řekla, abych dala Julianovi ještě jednu šanci. Jsem ráda, že jsem se té slavnosti zúčastnila, a vím, že pokud s ním nepojedu, budu toho litovat. Ale,“ dodala Scarlett, „jestli poplujeme do Valendy, musíš mi slíbit, že budeš opatrná. Nemůžu tě znovu ztratit.“

„Neboj se. Slibuju.“ Tella slavnostně uchopila sestřiny ruce do těch svých. „Svobodu si užívám až příliš na to, abych se jí znovu vzdala. A jakmile budeme v hlavním městě, budu nosit výhradně šaty v jasných barvách, takže bude nemožné ztratit mě z očí.“

Scarlett zvlnila ústa v mírném úsměvu. Tella viděla, že zápasí sama se sebou, ale nakonec přece jen vyprskla zvonivým smíchem. Když byla Scarlett šťastná, byla ještě mnohem krásnější než obvykle.

Tella se smála spolu s ní, dokud jejich smích nesplynul v jeden. Na chvíli to vypadalo, že nemají v životě

jedinou starost. Jenže Tella nedokázala zapomenout na dopis ve své kapse: upomínku dluhu, jejíž bylo potřeba splatit, i matky, kterou musela zachránit.

Ode dne, kdy matka Scarlett a Telly, Paloma, zmizela, uplynulo sedm let.

Asi rok po matčině odchodu prožívala Tella období, kdy by byla radši, kdyby Paloma zemřela. Pokud je naživu, uvažovala Tella, zjevně se rozhodla své dcery navždycky opustit, což znamenalo, že je nikdy doopravdy nemilovala. Pokud byla po smrti, možná se chtěla vrátit, ale nedostala k tomu příležitost; stále však existovala naděje, že Scarlett s Tellou skutečně milovala.

A tak se Tella celé roky upínala k naději, že matka zemřela, protože navzdory tomu, jak moc se snažila zapudit lásku, kterou k Palomě cítila, představila, že ji matka nemiluje, jí působila až příliš velkou bolest.

Tella vytáhla dopis od tajemného *přítele*. Scarlett odešla za Julianem, aby mu oznámila, že s ním do Valendy nakonec popluží. Tella netušila, jak dlouho bude pryč, a tak četla rychle.

Nejdrazší Donatello,

gratuluji ti k úniku před otcem
i k tomu, že jsi přežila Caraval.
Jsem rád, že náš plán vyšel, i když
jsem neměl sebemenší pochybnost, že
hru přežiješ.

Jsem si jistý, že tvá matka bude
velmi hrdá, a věřím, že se s ní již
bezpečně budeš moci setkat. Nejdříve ale
musíš splnit svou část naší dohody.
Doufám, že jsi nezapomněla, co mi
dlužíš výměnou za všechno, o co jsem
se s tebou podělil.

Dvou odměnu si již velmi bezpečně
vypočítáš.

S pozdravem

Přítel

Palčivá bolest hlavy, kterou pociťovala, když se ráno probudila, se vrátila, avšak tentokrát neměla nic společného s množstvím alkoholu vypitým minulou noc. Nedočkávala se zbavit pocitu, že kus dopisu chybí. Přísahala by, že když si ho při včerejší slavnosti četla poprvé, bylo v něm něco víc.

Podržela zprávu v karamelovém světle, které dovnitř pronikalo oknem, ale neobjevila žádné skryté řádky, před očima se jí neroztančila žádná začarovaná slova. Její *přítel* své dopisy neplnil kouzly a magií tak jako Legenda, ale Tella si občas přála, aby to dělal. Možná by pak dovedla odhalit jeho pravou totožnost.

Poprvé se s ním spojila před více než rokem a požádala ho, aby jí a Scarlett pomohl uprchnout jejich otci. Tenkrát neměla ani ponětí, kým *přítel*, s nímž si dopisovala, skutečně je. Chvilí dokonce uvažovala, že je to možná sám Legenda. Ale Legenda a tento *přítel* nemohli být jedna a tatáž osoba – platba, na niž v dopise narážel, rozptýlila veškeré Telliny pochyby.

Stále však potřebovala získat věc, kterou od ní žádal, a nyní, když se Scarlett doprovázely Legendu a jeho herce do Valendy, věřila, že uspěje. Musí.

Srdce jí poskočilo v hrudi, když dopis schovala a otevřela svůj nejmenší kufřík. Během Caravalu se jí ho povedlo uchránit před nenechavýma rukama ostatních hráčů. Byl plný peněz, které během let ukradla svému otci; ty však nebyly jejím skutečným bohatstvím. Vnitřek lemoval nevzhledný brokát barvy ohně a limety, jemuž většina lidí nevěnovala pozornost, a proto si nevšimli rozparku na jeho okraji. Ten ukrýval předmět, jenž svým způsobem vedl k současné situaci: *Arákulum*.

Tellu zabrněly konečky prstů tak jako vždycky, když zlomyslnou malou kartu vytáhla na světlo. Poté, co matka

zmizela, otec div nezešílel hněvem. Dřív nebýval násilnický, ale když ho opustila žena, změnil se jako mávnutím kouzelného proutku. Palominy šaty naházel do stoky, její postel dal rozštípat na třísky, všechno ostatní spálil na prach. Jediné předměty, které přežily jeho řádění, byly šarlatové náušnice, které Paloma darovala Scarlett, zářící opálový prsten, který Tella ukradla z klenotnice, a konečně tajuplná karta v dívčině ruce. Kdyby se jí i s prstenem nezmocnila krátce před matčíným odchodem, neměla by na ni jedinou vzpomínku.

Opálový prsten změnil barvu krátce po matčíně zmižení: nyní zářil purpurovými a ohnivě rudými odstíny. Obraz, který se třpytil ve středu karty Arákula, se rovněž proměnil, a to nesčetněkrát, okraje karty zůstávaly nadále zdobené zlatem. Tella netušila s čím má tu čest, ani když kartu ukradla z matčiny truhlice. Dokonce ani několik dní po Palomině odchodu, když pohlédla do zrcadla a viděla, jak se jí po tvářích kutálejí slzy jako hrachy přesně tak, jak to předtím ukázalo Arákulum, jí to nedošlo. Teprve později si všimla, že každý výjev, který Arákulum naznačilo, se nakonec skutečně stal.

Zprvu šlo o bezvýznamné obrazy, jež spolu nijak nesouvisely: služka si zkoušela Telliny oblíbené šaty; otec podváděl v kartách. Jenže vize byly čím dál víc zneklidňující, až jednoho dne, vzápětí po tom, co se Scarlett zasnoubila s hrabětem, Tella spatřila skutečně znepokojivý obraz.

Viděla Scarlett oděnou do sněhobílých svatebních šatů zdobených rubíny, okvětními lístky a tenoučkou krajkou. Měly být krásné. Avšak na obraze, které odhalilo Arákulum, je pokrývaly bláto, slzy a krev. Scarlett držela hlavu v dlaních a srdceryvně vzlykala.

Ten hrozný výjev nezmizel po celé měsíce, jako by karta Tellu prosila, ať zabrání sestřině sjednanému sňatku

a změni budoucnost – ne že by Tella potřebovala, aby ji k tomu někdo pobízel. Už dlouho pracovala na tom, jak i se sestrou uprchnout z otcova područí, a její plán zahrnoval Legendu i Caraval. Tella věděla, že Caraval je to jediné, co by mohlo obezřetnou Scarlett lákat k pokusu vydobýt si nový život. Jenže Legenda neodpověděl na žádný z Telliných dopisů, stejně jako nikdy neodepsal Scarlett.

Obraz v Arákulu však Tellu ponoukl k tomu, aby si o Legendovi zjistila něco víc. Šuškal se, že mistr Caravalu při jedné hře před mnoha lety někoho zabil, a Tella doufala, že pokud o tom něco zjistí, nakonec se jí podaří získat si jeho pozornost.

Aby postoupila v pátrání, Tella si vybrala každou službu a laskavost, které jí ostatní dlužili. Nakonec jí někdo poradil, ať napíše do zařízení jménem Elantinini nejhledanější zločinci. Podle všeho šlo o podnik v hlavním městě Poledníkové říše, Valendě. Nikdy se nedozvěděla, o jaký druh podnikání se jedná, ale když se zeptala na Legendu, zareagovali následující zprávou:

Našli jsme muže, jenž souhlasí, že vám pomůže, ale mějte se na pozoru: často vyžaduje platbu, která zahrnuje víc než jen peníze.

Když Tella v následujícím dopise požádala o mužovo jméno, odpověděl jí sám dotýčný:

Bude nejlepší, když ho nebudeš znát.

Přítel

Tella si vždycky myslela, že ta odpověď znamená jediné: její *přítel* je zločinec. Nicméně se ukázal být věrným

a chytrým dopisovatelem. Informace o Legendovi, které jí poskytl, sice nebyly tím, co čekala, nicméně je dokázala využít. Znovu Legendovi napsala a požádala ho o pomoc.

A tentokrát uspěla. Legenda odpověděl. V momentě, kdy souhlasil s tím, že jí i její sestře pomůže uprchnout jejich otci, Arákulum místo uplakané dívky ve špinavých svatebních šatech ukázalo Scarlett na velkolepém plese v okázalé róbě posíté rubíny, jak přitahuje pohled každého ctitele, kolem kterého prošla. Tohle byla budoucnost, kterou Tella pro sestru chtěla – plná lesku, oslav a svobodných rozhodnutí.

Den nato však obraz nahradila další vize a od té doby se neproměnila.

Tella netušila, zda karta ukáže stejný strašlivý obrázek i dnes. Po všem, co se během Caravalu událo, doufala, že se třeba změnil.

Výjev byl však pořád stejný.

Tella cítila, jak jí uniká vzduch z plic a spolu s ním i všechna naděje.

Karta stále ukazovala její matku. Připomínala zuboženější verzi Uvězněné dámy z karet osudu: žena zbrocená krví, která stojí za hrubými železnými mřížemi uvnitř ponuré vězeňské cely.

Právě takhle neblahá budoucnost Tellu ponoukla k tomu, aby se znovu obrátila na svého *přítele* a poprosila ho, zda by jí nepomohl najít i její matku. Po matce pátrala už v minulosti, ale její snahy nikam nevedly. Naproti tomu její *přítel*, který nežil na odlehlém ostrově tak jako Tella, měl zcela jistě lepší představu o tom, jak podobné pátrání zaonačit, a disponoval i příslušnými metodami.

Jeho odpověď znala nazpaměť.

Nejdrazší Donatello,
podnikl jsem jisté kroky ohledně
Tvého požadavku a zanedlouho jsem
narazil na slibnou stopu. Matku
jsi podle mě nemohla najít proto,
že Paloma není její skutečné jméno.
Bohužel nemohu zprostředkovat
vaše setkání, dokud mi nezapla-
tíš za informaci ohledně Legendy,
mistra Caravala.

Pro případ, že bys zapomněla,
zopakuji, že potřebuji Legendovo
skutečné jméno. Všichni ostatní,
které jsem tímto úkolem pověřil, se-
lhali. Ty však strávíš nějaký čas na
jeho soukromém ošetření, a tak nepo-
chybuji o tom, že uspěješ. Jakmile
budeš znát jeho jméno, můžeme pro-
brat platbu za nalezení Tvé matky.

Tvůj

Přítel

Informace o matčině jméně byla první novinkou, kterou se Tella o Palomě za posledních sedm let dozvěděla, a zažehla v ní jiskřičku skutečné naděje. Netušila, k čemu její *přítel* potřebuje Legendovo jméno – zda pro soukromé účely, anebo jako informaci, kterou si vyžádal další zákazník –, ale nezáleželo jí na tom. Věděla, že udělá všechno pro to, aby Legendovu totožnost odhalila. Věřila, že pokud to dokáže, konečně znovu spatří svou matku. Její *přítel* ji koneckonců ještě nikdy nezklamal.

„Božíčku!“

Tella vzhledla. Scarlett se mezitím vrátila do pokoje a teď zírala před sebe s očima navrch hlavy. „Kde jsi přišla ke všem těm mincím?“ Ukázala na Tellin otevřený kufr.

Při slově *mince* se Telliny myšlenky stočily jiným směrem. Její *přítel* ke svému poslednímu dopisu přiložil falešný peníz. Ten tu chyběl! Nejspíš jí vyklouzl z kapsy, když se s Dantem potácela lesem.

Musela se tam vrátit a minci najít. Schovala Arákulum do šatů a vyrazila ke dveřím.

„Kam jdeš?“ zavolala Scarlett. „Neříkej mi, žeš všechny ty peníze ukradla!“

„Neboj se,“ ušklíbla se Tella. „Vzala jsem je otci, a ten si myslí, že jsem mrtvá.“

Vyřítla se z pokoje dřív, než se Scarlett zmohla na odpověď.

V příštím okamžiku už stála před domem s věží na ulici lemované obchůdky a krámky připomínajícími krabice na klobouky. Vtom si uvědomila, že je bosá. Vzápětí jí došlo, jaká je to chyba.

„Propánakrále!“ vyjekla Tella. Byla jen na půl cesty k lesu a už potřetí si málem ukopla palec. Tentokrát skoro přísahala, že z dlážděné ulice vyskočil kámen a schválně zaútočil na její bosou nohu. „Přísahám, že jestli mě

do prstů udeří ještě některý další, utopím vás v oceánu, kde si s vámi mořské panny vytřou–“

Vtom zaslechla tlumený, hluboký a znepokojivě povědomý smích.

Řekla si, že se neotočí, nepodlehne zvědavosti. Avšak jakýkoliv zákaz, i kdyby přišel z jejích vlastních úst, Tellu vždycky ponoukl k tomu, aby udělala přesný opak.

Opatrně se ohlédla přes rameno a okamžitě toho zalitovala.

Po druhé straně tiché ulice rázoval Dante a měřil si ji pobaveným pohledem.

Tella se rychle odvrátila; doufala, že když si ho nebude všímat, nepůjde k ní a bude předstírat, že neviděl, jak ječí na dlažební kostku.

Dante však vzápětí přešel ulici. Záměrně si vykračoval jako páv, napínal své nemožně dlouhé nohy a tajnůstkářsky se culil od ucha k uchu.

Tella cítila, jak se jí svírá žaludek; namlouvala si, že je to z hladu, protože ráno nic nejedla. Přelétla Dan-
teho pohledem. Možná strávil noc v lese na mechu, ale na leštěných botách mu neulpělo ani stébélko trávy. Oděný v inkoustově černých šatech s pečlivě utaženou kravatou vypadal jako temný anděl bez křídel, kterého svrhli z nebes, ale on přistál rovnýma nohama na zemi.

Tella si bezděky vzpomněla, jak ji při včerejší slavnosti oslovil, a zakusila ten samý svíravý pocit jako tehdy. Když ho pozdravila poprvé, odpověděl jí nezájmem: vlastně si jí sotva všimnul. Potom ho ale přistihla, jak ji pokradmu sleduje z druhého konce místnosti, až se nakonec znenadání objevil po jejím boku a políbil ji tak, že se jí div nepodlomila kolena.

„Opravdu jímavá řeč, kvůli mně ji nepřerušuj,“ ušklíbl se, a tak ji vytrhl z rozjímání. „Každopádně už jsem slyšel mnohem pestřejší kletby.“

„Vysmíváš se mým nadávkám?“

„Snad jsem ti řekl, jak mám rád neslušná slova,“ zabroukal podmanivě tlumeným hlasem a stuhu na zadní straně Telliných šatů se zkroutily blahem.

Jenže tohle byl Dante a takhle mluvil se všemi děvčaty. Obdařoval je zničujícími úsměvy, šeptal jim šibalské, lákové věci, až si samy rozepnuly blůzku nebo nadzvedly sukně. A pak se choval, jako by neexistovaly. Podobných příběhů si Tella během Caravalu vyslechla víc než dost, a tak si byla jistá, že s ní po včerejší noci už nikdy nepromluví. To by jí koneckonců i vyhovovalo.

Tella se líbala ráda a před časem by se možná nechala zlákat i myšlenkou na něco víc. Potíž byla v tom, že „něco víc“ s sebou mnohdy přinášelo i hlubší city, například lásku. A s tou nechtěla nic mít – dávno věděla, že jí není souzená.

A tak se bez okolků líbala s tolika chlapci, s kolika se jí zamlouvalo, ale vždycky jen jednou.

„Co chceš?“ zeptala se ho.

Snažil se nedat to na sobě zdát, ale v očích mu zahlédla, že ho její příkrost zaskočila. Přesto vlídně odpověděl: „Tohle jsi minulou noc vytrousila v lese.“ Natáhl k ní svou širokou dlaň a odhalil tlustou mosaznou minci s ražbou, která připomínala polovinu obličeje.

Její mince! Tella měla co dělat, aby po ní neskočila. Věděla, že přílišná dychtivost by nebyla moudrá.

„Díky, že jsi ji sebral,“ odvětila chladně. „Nemá žádnou cenu, ale nosím ji u sebe jako talisman pro štěstí.“

Natáhla se pro minci.

Dante stáhl ruku, vyhodil minci do vzduchu a znovu ji chytil. „Zajímavý talisman.“ Zničehonic se zatvářil mnohem vážněji; zkrabatil husté obočí a s přimhouřenýma, temně černýma očima peníz znovu a znovu otáčel v potetovaných prstech. „Při Caravalu už jsem viděl ledacos, ale ještě jsem nepotkal nikoho, kdo by jednu z těch mincí nosil jako amulet pro štěstí.“

„Nejspíš se ráda vymykám.“

„Anebo nemáš ponětí, co je zač.“ Náhle zněl pobaveněji než předtím.

„A co podle tebe je?“

Dante penízek znovu vyhodil do vzduchu. „Prý je ukováni osudníci. Lidi je dřív nazývali mincemi neštěstí.“

„To pak není divu, že nikdy nefungovala.“ Tella se zmohla na zasmání, ale v duchu se plísnila za to, že byla tak pošetilá a nepoznala, s jakým předmětem má tu čest.

Od doby, co objevila matčiny karty osudu, byla osudníky doslova posedlá. Celkem jich bylo dvaatřicet: šestnáct nesmrtelných bytostí, osm míst a osm předmětů. Každý z nich měl jednu zvláštní schopnost – ty však nebyly jediným důvodem, proč osudníci kdysi dávno vládli téměř celému světu. Říkalo se, že je nemůže zabít žádný smrtelník a že jsou mnohem rychlejší a silnější než obyčejní lidé.

Před mnoha a mnoha staletími, dávno předtím, než zmizeli, osudníci zachycení v čarovných kartách panovali nad většinou země jako krutí bohové. Tella o nich měla leccos načteného, a tudíž věděla i o mincích neštěstí. Avšak to by teď Dantemu nikdy nepřiznala, připadala by si hloupě.

„Lidé jim říkali mince neštěstí, protože takový peníz nikdy nevěstil nic dobrého,“ vysvětloval Dante. „Prý měly magickou schopnost určit, kde se nachází osoba, která je našla. Osudníci je potají strkali do kapes svých sloužících, milenců a dalších lidí, které chtěli sledovat nebo ovládat. Ještě nikdy jsem takovou minci nedržel v ruce, ale slyšel jsem, že když ji roztočíš, poznáš, jakému osudníkovi patřila.“

Položil peníz na kraj nedaleké lavičky.

Tellu nepříjemně zamrazilo v zádech. Dante byl zjevně zběhlý i v méně známých oblastech historie, ale netušila, zda stejně jako ona skutečně věří v sílu osudníků.

Panna Smrt prý předvídala ztrátu milované osoby nebo člena rodiny. Jen pár dní poté, co Tella sňala její kartu, která zobrazovala dívku s hlavou uvězněnou v perlové kleci, její matka zmizela. Pomyšlení, že by něco takového způsobila otočená karta, bylo dětinské, jenže ne všechny dětinské myšlenky byly chybné. Matka ji koneckonců varovala, že osudníci umí s budoucností pořádně zamíchat. A Tella na vlastní oči sledovala, jak Arákulum zas a znovu předvídá věci, které se nakonec skutečně staly.

A tak zadržela dech, zatímco Dante roztočil peníz.

Vrz, vrz, vrz.

Mince vířila, dokud se rytiny po obou jejích stranách jako kouzlem neslily v jediný obraz a neutvořily kruté povědomý výjev. Pohledný mladý muž s krvavými ústy a kazisvětským úšklebkem. Tella si bezděky představila, jak noří zuby do lidských srdcí a tiskne rty k protrženým žilám.

Obraz nebyl velký, ale viděla ho jasně. Krutý mladík třímal dýku v ruce, kterou měl zvednutou u ostře řezané brady. Z očí mu kanuly slzy stejně rudé jako krev v koutku jeho úst.

Srdcový princ.

Symbol neopětované lásky a nenapravitelných chyb Tellu odjakživa naplňoval hrůzou, ale také jí nějakým záhadným způsobem učaroval.

Scarlett byla v dětství posedlá Caravalem, ale Telle uhranul právě Srdcový princ. Nedal jí spát od chvíle, kdy si ho vytáhla z balíčku matčiných osudových karet.

V pověstech se tradovalo, že pro polibky Srdcového prince stojí za to zemřít, a Tella často přemýšlela, jaký má takový polibek smrti asi příchut'. Jenže jak dospívala a počet chlapců, s nimiž se líbala, utěšeně rostl, uvědomila si, že žádný polibek není tak lahodný, aby za něj

dobrovolně položila život. Usoudila, že příběhy o Srdcovém princí jsou pouhé báchorky, které mají vykreslit strasti a nebezpečí, jež s sebou přináší zamilovanost.

Hovořily totiž i o tom, že Srdcový princ není schopný lásky, protože jeho srdce se před mnoha lety zastavilo. Probudit k životu ho mohla jen jedna osoba: jeho pravá láska. Říkalo se, že pouze ona, jeho jediná slabost, přežije jeho polibek, který jinak každého zahubí, a že při jejím hledání za sebou Princ zanechává horu mrtvých těl.

Tella opět cítila, jak ji mrazí v zádech. Vzápětí přikryla tančící peníz dlaní.

„Předpokládám, že Srdcového prince nemáš v oblibě,“ nadhodil Dante.

„Vypadalo to, že ten peníz každou chvíli spadne na zem, a já ho nechtěla honit po ulici.“

Dante povytáhl koutek úst; pochybovačněji už vypadat nemohl.

Telle však neuniklo, že právě zmínil Srdcového prince, jako by on i ostatní osudníci stále brázdili říši, přestože z ní ve skutečnosti zmizeli před více než sto lety.

„Nevím, proč ten peníz máš,“ řekl Dante. „Ale buď opatrná. Z věcí, co prošly rukama osudníků, nikdy nevzešlo nic dobrého.“ Očima zalétl k obloze, jako by je osudníci špehovali.

A potom, dřív než se Tella zmohla na jediné slovo, vyrazil sebevědomým krokem pryč. Tella zůstala stát na ulici s mincí, která ji páčila v dlaní, a s pocitem, že v tom neskutečně přitažlivém mladíkovi bude možná víc, než by se na první pohled zdálo.

Tella se přistihla, jak dumá nad neopětovanou láskou a polibky, pro které se vyplatí zemřít, a zároveň roztáhla Princovu minci na té samé lavičce jako předtím Dante. Proč by jí *přítel* posílal relikvii z dávných bájí? Snad ne proto, že jí nedůvěřuje a chce ji mít pod dozorem?

Třeba byla vzácná mince darem, kterým jí chtěl připomenout, jak vynalézavý dovede být, pokud jde o získávání věcí, jež většina lidí stěží objeví – upomínkou, že jako jediný dokáže najít její matku.

Vtom někde zacinkal zvonek. Byl to slaboučký, sotva postřehnutelný zvuk, ale Tella rychle sebrala minci a pohlédla na druhý konec ulice, kde z jednoho z obchůdků rozšafným krokem vystoupil nějaký muž. Přejela pohledem od temně červených pruhů na jeho saku k živým očím, zelenějším než broušený smaragd.

Cítila, jak ji zaplavuje rudý hněv.

Toho mladíka znala. Teď když Caraval skončil, už nenosil pásku přes oko, ale pořád měl ty samé inkoustově černé vlasy, křiklavé, aristokratické oblečení a neuvěřitelně marnivý výraz ve tváři. Byl to hrabě Nicolas d'Arcy – Scarlettin někdejší snoubenec.

Tella zařala ruce v pěst, nehty se jí zaryly do dlaní. Oficiálně se s hrabětem Nicolasem d'Arcym setkala jen jednou, ale v průběhu Carvalu ho několikrát tajně pozorovala. Viděla, jak dychtivě stíhá její sestru, doslechla se, že pokud by ji chytil, byl by schopný nevyslovitelných věcí, jen aby si ji udržel. Scarlett se naštěstí podařilo utéct, ale Tella by toho bídáka zardousila, otrávila nebo mu zohavila ten jeho pohledný obličej, kdyby jí Legenda v jednom svém dopise nepohrozil, že její sestru vyřadí ze hry, pokud Tella vystoupí z role nebo bude do věci jakkoliv zasahovat.

A tak byla nucená jen nečinně přihlížet.

Jenže teď byla hra u konce a Tella si mohla dělat, co chtěla.

Od hraběte ji v současné chvíli dělilo jen několik krámků; zrovna se nakrucoval před jednou z výloh, a tak si Telly nevšiml. Věděla, že by bylo moudré vklouznout do boční uličky a zmizet, aby se nikdy nedozvěděl, že je stále naživu.

Jenže Tella nemluvila jen tak do větru, když předtím pochybovala o tom, že by ji hrabě poznal, i kdyby k němu došla a udeřila ho do tváře. A za to, co její sestře během Carvalu provedl, zasluhoval mnohem víc než výchovný políček. Škoda, že s sebou neměla jed.

Přikradla se o něco blíž. Mohla by ho pořádně nakopnout a–

V tom jí někdo přikryl ústa a druhou rukou ji sevřel v pase. Kopala a zmítala sebou, což však útočníkovi nezabránilo v tom, aby ji odtáhnul do úzké boční uličky.

„Nech mě být!“

Tella klopýtla, když ji ruce znenadání pustily.

„Jen klid,“ ozval se tlumený hlas s melodickým přízvukem. „Neublížím ti, ale neutíkej.“